WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 29 lipca 2010 r.*

W sprawie C-214/09 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości, wniesione w dniu 12 czerwca 2009 r.,

Anheuser-Busch Inc., z siedzibą w Saint Louis (Stany Zjednoczone), reprezentowana przez V. von Bomhard i B. Goebela, Rechtsanwälte,

wnosząca odwołanie,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania są:

Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), reprezentowany przez A. Folliarda-Monguirala, działającego w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana w pierwszej instancji,

* Język postępowania: angielski.

Budějovický Budvar, národní podnik, z siedzibą w Czeskich Budziejowicach (Republika Czeska), reprezentowana przez K. Čermáka, advokát,

interwenient w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: J.C. Bonichot (sprawozdawca), prezes izby, C. Toader, K. Schiemann, L. Bay Larsen i J.J. Kasel, sędziowie,

rzecznik generalny: P. Cruz Villalón,
sekretarz: C. Strömholm, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 11 maja 2010 r.,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

Wyrok

1 W odwołaniu Anheuser-Busch Inc. (zwana dalej „Anheuser-Busch") wnosi o uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie T-191/07 Anheuser-Busch przeciwko OHIM – Budějovický Budvar (BUDWEISER), Zb.Orz. s. II-691 (zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem"), na mocy którego Sąd oddalił jej skargę mającą na celu stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 20 marca 2007 r. (sprawa R 299/2006–2) (zwanej dalej „sporną decyzją"), którą odmówiono rejestracji słownego znaku towarowego BUDWEISER w wyniku uwzględnienia sprzeciwu wniesionego przez Budějovický Budvar, národní podnik (zwaną dalej „Budvar").

Ramy prawne

Rozporządzenie (WE) nr 40/94

2 Artykuł 8 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1), które znajduje zastosowanie do niniejszego sporu, ale zostało następnie uchylone i zastąpione rozporządzeniem Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1), zatytułowany „Względne podstawy odmowy rejestracji", stanowi:

„W wyniku sprzeciwu właściciela wcześniejszego znaku towarowego zgłoszonego znaku towarowego nie rejestruje się, jeżeli:

a) jest on identyczny z wcześniejszym znakiem towarowym, a towary lub usługi, dla których wnioskuje się o rejestrację, są identyczne z towarami lub usługami, dla których wcześniejszy znak towarowy jest chroniony;

b) z powodu identyczności lub podobieństwa do wcześniejszego znaku towarowego, identyczności lub podobieństwa towarów lub usług istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd opinii publicznej [odbiorców] na terytorium, na którym wcześniejszy znak towarowy jest chroniony; prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd obejmuje również prawdopodobieństwo skojarzenia z wcześniejszym znakiem towarowym".

3 Zgodnie z art. 15 rozporządzenia nr 40/94 zatytułowanym „Używanie wspólnotowego znaku towarowego":

„1. Jeżeli w okresie pięciu lat od rejestracji wspólnotowy znak towarowy nie był rzeczywiście używany przez właściciela we Wspólnocie w stosunku do towarów lub usług, dla których jest zarejestrowany, lub jeżeli takie używanie było zawieszone przez nieprzerwany okres pięciu lat, wspólnotowy znak towarowy podlega sankcjom przewidzianym w niniejszym rozporządzeniu, chyba że istnieją usprawiedliwione powody jego nieużywania.

2. W rozumieniu ust. 1 za »używanie« uważa się również:

a) używanie wspólnotowego znaku towarowego w postaci różniącej się w elementach, które nie zmieniają odróżniającego charakteru znaku w postaci, w jakiej ten znak został zarejestrowany;

[…]".

4 Artykuł 42 ust. 3 wspomnianego rozporządzenia przewiduje:

„Sprzeciw sporządza się w formie pisemnej i określa on podstawy, na jakich jest oparty. Sprzeciw uznaje się za prawidłowo wniesiony dopiero po uiszczeniu opłaty. W terminie wyznaczonym przez [OHIM] osoba wnosząca sprzeciw przedstawia stan faktyczny, dowody i argumenty na poparcie swojego stanowiska".

5 Artykuł 43 ust. 1–3 rozporządzenia nr 40/94 brzmi następująco:

„1. Rozpatrując sprzeciw, [OHIM] wzywa strony, tak często jak to jest konieczne, do przedstawienia w terminie wyznaczonym przez [OHIM] uwag dotyczących materiałów przedstawionych przez inne strony lub [OHIM].

2. Na wniosek zgłaszającego właściciel wcześniejszego wspólnotowego znaku towarowego, który zgłosił sprzeciw, przedstawia dowód, że w okresie pięciu lat

poprzedzających publikację zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego wcześniejszy wspólnotowy znak towarowy był rzeczywiście używany we Wspólnocie w odniesieniu do towarów lub usług, dla których jest on zarejestrowany i które przytacza on jako uzasadnienie swojego sprzeciwu lub że istnieją usprawiedliwione powody nieużywania znaku, pod warunkiem że wcześniejszy wspólnotowy znak towarowy był w tym terminie zarejestrowany od co najmniej pięciu lat. Wobec braku takiego dowodu sprzeciw odrzuca się. Jeżeli wcześniejszy wspólnotowy znak towarowy był używany tylko dla części towarów lub usług, dla których jest on zarejestrowany, do celów rozpatrywania sprzeciwu uznawany jest on za zarejestrowany tylko dla tej części towarów lub usług.

3. Ustęp 2 stosuje się do wcześniejszych krajowych znaków towarowych określonych w art. 8 ust. 2 lit. a), zastępując używanie w państwie członkowskim, w którym wcześniejszy krajowy znak towarowy jest chroniony, używaniem we Wspólnocie [zastępując używanie we Wspólnocie używaniem w państwie członkowskim, w którym wcześniejszy krajowy znak towarowy jest chroniony]".

6 Sekcja 1 tytułu IX rozporządzenia nr 40/94, dotyczącego procedury, zatytułowana „Przepisy ogólne", zawiera art. 74, który opatrzony tytułem „Badanie przez [OHIM] stanu faktycznego z urzędu" stanowi:

„1. W trakcie postępowania [OHIM] bada stan faktyczny z urzędu; jednakże w postępowaniu odnoszącym się do względnych podstaw odmowy rejestracji [OHIM] ogranicza się w tym badaniu do stanu faktycznego, dowodów i argumentów przedstawionych przez strony oraz poszukiwanego zadośćuczynienia.

2. [OHIM] może nie wziąć pod uwagę stanu faktycznego lub dowodów, których zainteresowane strony nie przedstawiły w odpowiednim terminie".

7 Zgodnie z art. 76 ust. 1 wspomnianego wynagrodzenia:

„W każdym postępowaniu przed [OHIM] środki udostępniania i pozyskiwania dowodów obejmują:

a) przesłuchanie stron;

b) żądanie przedstawienia informacji;

c) przedstawienie dokumentów i materiału dowodowego;

d) przesłuchanie świadków;

e) opinie biegłych;

f) pisemne oświadczenia, dokonywane pod przysięgą lub potwierdzone, lub mające podobny skutek na mocy ustawodawstwa państwa, w którym sporządzono takie oświadczenie".

Rozporządzenie wykonawcze z 1995 r.

8 Zasada 16 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 (Dz.U. L 303, s. 1, zwanego dalej „rozporządzeniem wykonawczym z 1995 r.") stanowi:

„1. Każdy sprzeciw może zawierać dane szczegółowe dotyczące stanu faktycznego, dowodów oraz argumentów przedstawionych na poparcie sprzeciwu oraz odpowiednie dokumenty uzupełniające [oraz dokumenty przedstawione na ich poparcie].

2. Jeżeli sprzeciw opiera się na wcześniejszym znaku, który nie jest wspólnotowym znakiem towarowym, do sprzeciwu dołącza się w szczególności dowody rejestracji lub zgłoszenia tego wcześniejszego znaku, takie jak świadectwo rejestracji. […]

3. Dane szczegółowe [Szczegółowe dane dotyczące] stanu faktycznego, dowodów oraz argumentów, oraz pozostałych dokumentów uzupełniających określonych w ust. 1 oraz dowodów określonych w ust. 2 [jak również dokumenty na ich poparcie, o których mowa w ust. 1, i dowody, o których mowa w ust. 2], mogą być przedstawione, jeżeli nie zostały przedstawione razem ze sprzeciwem lub po nim, w terminie następującym po wszczęciu postępowania w sprawie sprzeciwu, który [OHIM] może wyznaczyć w zastosowaniu zasady 20 ust. 2".

9 Zgodnie z zasadą 20 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego z 1995 r.:

„Jeżeli sprzeciw nie zawiera danych szczegółowych [danych dotyczących] stanu faktycznego, dowodów oraz argumentów określonych w zasadzie 16 ust. 1 i 2, [OHIM] wzywa stronę wnoszącą sprzeciw do przedstawienia [OHIM] takich [szczegółowych] danych […] w terminie określonym przez [OHIM]. Wszystko, co przedstawia strona wnosząca sprzeciw, [Całość materiału dowodowego przedstawionego przez stronę wnoszącą sprzeciw] przekazuje się zgłaszającemu, który ma możliwość odpowiedzi w terminie określonym przez [OHIM]".

10 Rozporządzenie wykonawcze z 1995 r. zostało zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1041/2004 z dnia 29 czerwca 2005 r. (Dz.U. L 172, s. 4, zwanym dalej „rozporządzeniem wykonawczym z 2005 r."), które weszło w życie w dniu 25 lipca 2005 r.

11 Zasada 18 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego z 2005 r. stanowi:

„Jeżeli sprzeciw jest dopuszczalny zgodnie z zasadą 17, [OHIM] powiadamia strony, że postępowanie w sprawie sprzeciwu uważa się za wszczęte dwa miesiące po otrzymaniu powiadomienia. Okres ten może zostać przedłużony łącznie do 24 miesięcy, jeśli obie strony przedłożą wnioski o takie przedłużenie przed upływem terminu".

12 Zasada 19 rozporządzenia wykonawczego z 2005 r. przewiduje:

„1. [OHIM] daje stronie wnoszącej sprzeciw możliwość przedstawienia faktów, dowodów i argumentów na poparcie sprzeciwu lub uzupełnienia faktów, dowodów i argumentów, które zostały już przedstawione zgodnie z zasadą 15 ust. 3, w określonym przez [OHIM] terminie co najmniej dwóch miesięcy od dnia uznanego za datę wszczęcia postępowania w sprawie sprzeciwu zgodnie z zasadą 18 ust. 1.

2. W okresie, o którym mowa w ust. 1, strona wnosząca sprzeciw przedkłada ponadto dowód istnienia, ważności i zakresu ochrony jej wcześniejszego znaku lub wcześniejszego prawa oraz dowód jej uprawnienia do wniesienia tego sprzeciwu. W szczególności strona wnosząca sprzeciw przedstawia następujące dowody:

a) jeśli sprzeciw opiera się na znaku towarowym niebędącym wspólnotowym znakiem towarowym, dowód jego zgłoszenia lub rejestracji, poprzez przedłożenie następujących dokumentów:

[…]

ii) jeśli znak towarowy jest zarejestrowany, kopia odpowiedniego świadectwa rejestracyjnego oraz, w odpowiednim przypadku, najnowsze świadectwo przedłużenia rejestracji wskazujące, iż okres ochrony znaku towarowego jest dłuższy niż okres, o którym mowa w ust. 1, wraz z wszelkim przedłużeniem tego okresu lub równoważne dokumenty wydane przez urząd, który zarejestrował dany znak towarowy;

[…]

4. [OHIM] nie uwzględnia przedłożonych na piśmie wniosków lub dokumentów lub ich części, jeśli te dokumenty lub ich tłumaczenia na język postępowania nie zostały złożone w terminie wyznaczonym przez [OHIM]".

Okoliczności powstania sporu

13 Okoliczności powstania sporu poddanego pod rozstrzygnięcie Sądu wynikające z zaskarżonego wyroku można zreasumować w poniżej przedstawiony sposób.

14 W dniu 1 kwietnia 1996 r. Anheuser-Busch, Inc. wniosła w OHIM o rejestrację oznaczenia słownego „budweiser" jako wspólnotowego znaku towarowego dla towarów należących do klasy 32 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., ze zmianami, i odpowiadających następującemu opisowi: „piwo, ale, porter, alkoholowe i bezalkoholowe napoje ze słodu".

15 W dniu 28 września 1999 r. Budvar wniosła sprzeciw wobec rejestracji zgłoszonego znaku towarowego, który dotyczył wszystkich towarów wymienionych w zgłoszeniu, powołując się w pierwszej kolejności, na podstawie art. 8 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia nr 40/94, na istnienie trzech znaków towarowych, a mianowicie:

— słownego międzynarodowego znaku towarowego BUDWEISER (R 238 203), zarejestrowanego dla „piwa każdego rodzaju" i wywołującego skutki w Niemczech, w Austrii, w krajach Beneluksu i we Włoszech;

— graficznego międzynarodowego znaku towarowego zawierającego określenie „Budweiser Budvar" (nr 674 530), zarejestrowanego dla „słodu" i „piwa" oraz wywołującego skutki w Austrii, w Beneluksie, we Francji i we Włoszech, jak również

— graficznego międzynarodowego znaku towarowego zawierającego określenie „Budweiser Budvar" (nr 614 536, zwanego dalej „znakiem nr 614 536"), zarejestrowanego dla „piwa" i wywołującego skutki w Niemczech, w Austrii, w krajach Beneluksu, we Francji i we Włoszech.

16 W drugiej kolejności Budvar powołała się, na podstawie art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, na kilka nazw pochodzenia zawierających określenie „budweiser".

17 Początkowo OHIM wyznaczył Budvar termin do przedstawienia faktów, dowodów i argumentów na poparcie sprzeciwu na dzień 24 czerwca 2000 r. Termin ten został następnie odroczony do dnia 26 lutego 2002 r. Dokumenty przekazane w tym celu przez Budvar faksem zostały otrzymane w całości przez OHIM w dniu 27 lutego 2002 r.

18 W dniu 8 lipca 2002 r. Anheuser-Busch zażądała na podstawie art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 40/94 przedstawienia przez Budvar dowodu rzeczywistego używania znaków towarowych, na które powołała się w uzasadnieniu sprzeciwu.

19 Budvar odpowiedziała na ten wniosek w dniu 8 listopada 2002 r., przy czym wyznaczony przez OHIM w piśmie z dnia 10 września 2002 r. termin na udzielenie odpowiedzi upływał w dniu 11 listopada 2002 r.

20 We wspomnianym piśmie Budvar wyraźnie odesłała do dokumentów otrzymanych przez OHIM w dniu 27 lutego 2002 r. w celu dowiedzenia używania nazw pochodzenia zawierających określenie „budweiser" i stwierdziła, że dokumenty te odnoszą się także między innymi do wcześniejszego słownego międzynarodowego znaku towarowego BUDWEISER (R 238 203).

21 W postępowaniu przed Wydziałem Sprzeciwów OHIM Budvar przedstawiła między innymi, w załączeniu do swych uwag z dnia 21 stycznia 2004 r., dokument wystawiony przez Światową Organizację Własności Intelektualnej (WIPO) i poświadczający, że rejestracja znaku towarowego R 238 203 została przedłużona w dniu 5 grudnia 2000 r. (zwany dalej „świadectwem przedłużenia").

22 Pierwszą decyzją z dnia 10 czerwca 2004 r. Wydział Sprzeciwów uwzględnił sprzeciw wniesiony przez Budvar, uznając zasadniczo, że w przypadku zgłoszonego znaku towarowego i znaku nr 674 530 istniało prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w Austrii i we Francji.

23 Decyzją z dnia 11 lipca 2005 r. Druga Izba Odwoławcza OHIM uwzględniła wniesione przez Anheuser-Busch odwołanie od decyzji z dnia 10 czerwca 2004 r., uzasadniając to tym, że znak nr 674 530 był chroniony w dwóch wyżej wymienionych państwach członkowskich dopiero po dokonaniu spornego zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego, i przekazała sprawę Wydziałowi Sprzeciwów celem ponownego rozpoznania.

24 W drugiej decyzji z dnia 22 grudnia 2005 r. Wydział Sprzeciwów ponownie uwzględnił sprzeciw Budvar. Wydział Sprzeciwów, uznawszy, że dowód używania znaku R 238 203 nie był wystarczający, ograniczył swe badanie do znaku nr 614 536 i w tym zakresie postanowił uwzględnić dokumenty przedstawione przez Budvar na poparcie wniesionego przez nią sprzeciwu. Ostatecznie Wydział Sprzeciwów stwierdził zasadniczo, że w przypadku zgłoszonego znaku towarowego i wskazanego powyżej wcześniejszego znaku towarowego istniało prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w Niemczech, w Austrii, w krajach Beneluksu, we Francji i we Włoszech.

25 Sporną decyzją Druga Izba Odwoławcza OHIM oddaliła wniesione przez Anheuser-Busch odwołanie od decyzji z dnia 22 grudnia 2005 r.

26 Stwierdziła ona – wbrew temu, co ustalił Wydział Sprzeciwów – że znak R 238 203 mógł być brany pod uwagę, uznając na podstawie dokumentów dostarczonych przez Budvar, że dowód rzeczywistego używania tego znaku został przedstawiony.

27 Izba Odwoławcza doszła do wniosku, że w zakresie dotyczącym towarów: „piwo, ale, porter, alkoholowe napoje ze słodu" sprzeciw mógł zostać uwzględniony na podstawie art. 8 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 40/94, natomiast w zakresie dotyczącym pozostałych towarów („napoje bezalkoholowe"), zważywszy na identyczność znaków towarowych i oczywiste podobieństwa między towarami, sprzeciw mógł zostać uwzględniony na podstawie art. 8 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

28 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 31 maja 2007 r. Anheuser-Busch wniosła skargę mającą na celu stwierdzenie nieważności spornej decyzji.

29 OHIM i Budvar wniosły o oddalenie skargi.

30 Ponieważ odwołanie Anheuser-Busch odnosi się jedynie do niektórych części zaskarżonego wyroku, jedynie te części zostaną przeanalizowane poniżej.

31 W zarzucie drugim, dotyczącym naruszenia art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94, Anheuser-Busch podważa w szczególności podjętą przez Izbę Odwoławczą decyzję o odstąpieniu od odrzucenia świadectwa przedłużenia rejestracji, mimo że dokument ten został dostarczony przez Budvar w dniu 21 stycznia 2004 r.

32 W tym zakresie Sąd orzekł w pkt 63–71 zaskarżonego wyroku, po pierwsze, że w stosunku do spornej decyzji nie można podnosić naruszenia art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94, ponieważ nie wynika z niej, by Izba Odwoławcza uważała, że świadectwo przedłużenia rejestracji nie zostało przedstawione w odpowiednim terminie, i musiała powołać się na ten przepis w celu uwzględnienia tego dokumentu, oraz po drugie, że ze względów wskazanych w pkt 78 i 79 zaskarżonego wyroku świadectwo to zostało przedstawione w odpowiednim terminie.

33 We wspomnianych powyżej pkt 78 i 79 Sąd stwierdził w szczególności, że o ile z brzmienia zasady 16 w związku z zasadą 20 rozporządzenia wykonawczego z 1995 r. wynika, że OHIM może wezwać stronę wnoszącą sprzeciw do przedstawienia dowodu przedłużenia rejestracji wcześniejszego znaku towarowego, jeżeli data jej wygaśnięcia przypada po dniu wniesienia sprzeciwu, o tyle zasada 20 ust. 2 wspomnianego rozporządzenia nie zobowiązuje strony wnoszącej sprzeciw do dostarczenia takiego dowodu bez wzywania i nie wskazuje również, by OHIM był zobowiązany odrzucić dokument, który został mu przedstawiony z opóźnieniem.

34 Co się tyczy zasady 20 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego z 1995 r., Sąd orzekł również, w pkt 73 zaskarżonego wyroku, że na podstawie art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 OHIM dysponuje swobodą uznania w zakresie dopuszczenia dowodów dostarczonych po upływie terminu oraz że zasada ta nie może być interpretowana w sposób sprzeczny z wyraźnymi zapisami rozporządzenia podstawowego.

35 Dodatkowo Sąd uznał w pkt 74–77 zaskarżonego wyroku, że ze względu na zasadę pewności prawa, zgodnie z jej rozumieniem wynikającym z orzecznictwa Trybunału, przepisy wprowadzone do rozporządzenia wykonawczego z 1995 r. rozporządzeniem wykonawczym z 2005 r., w szczególności zasada 19 ust. 4, nie mogą być stosowane w niniejszej sprawie z mocą wsteczną.

36 W rezultacie Sąd oddalił jako bezzasadny drugi z zarzutów podniesionych przez Anheuser-Busch.

37 W zarzucie trzecim, dotyczącym naruszenia art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 40/94 Anheuser-Busch podnosiła, że przedstawione przez Budvar dowody nie były wystarczające, by wykazać rzeczywiste używanie znaku R 238 203.

38 Przypomniawszy w pkt 99–105 zaskarżonego wyroku orzecznictwo dotyczące wykładni pojęcia rzeczywistego używania, Sąd stwierdził w pkt 106 tego wyroku, że w niniejszej sprawie Izba Odwoławcza uznała, iż „przedstawione przez Budvar dowody były oczywiście wystarczające, by wykazać rzeczywiste używanie […] znaku […] (R 238 203)", oraz że Izba Odwoławcza powołała się w szczególności na przykłady reklam ukazujące piwo Budvar opatrzone znakiem towarowym BUDWEISER, faktury wystawione klientom w Niemczech i w Austrii oraz na fakt, że te reklamy i faktury pochodziły z okresu właściwego do celów stosowania art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 40/94.

39 Odnosząc się do dostarczonych OHIM przez Budvar w dniu 8 listopada 2002 r. przykładów reklam, które ukazały się w jednym z czasopism austriackich i w czasopismach niemieckich, Sąd stwierdził, w pkt 110 zaskarżonego wyroku, że Anheuser-Busch nie zakwestionowała, iż dokumenty te stanowią dowód na okoliczność charakteru towarów (piwo), miejsca (Niemcy i Austria) oraz długości okresu (1995 r. w przypadku Austrii i lata 1996–1998 w przypadku Niemiec) używania określenia „budweiser". W tym samym pkt 110 Sąd dodał, że Anheuser-Busch nie zaprzeczyła też temu, że używanie określenia „budweiser" pojawiającego się w różnych postaciach w reklamach publikowanych przez Budvar może odnosić się do znaku R 238 203.

40 W odniesieniu następnie do przykładów reklam i faktur otrzymanych w całości przez OHIM w dniu 27 lutego 2002 r. Sąd wskazał, w pkt 111 zaskarżonego wyroku, że Budvar przekazała owe dokumenty celem dowiedzenia używania nazw pochodzenia zawierających określenie „budweiser", ale że w piśmie z dnia 8 listopada 2002 r. złożonym w odpowiedzi na podniesione przez Anheuser-Busch żądanie dowiedzenia rzeczywistego używania wcześniejszych znaków towarowych przywołanych w sprzeciwie Budvar wyraźnie powołała się na przekazane dokumenty, uznając, że odnoszą się one również do znaku R 238 203.

41 W tym względzie Sądu uznał w pkt 112 zaskarżonego wyroku, że Anheuser-Busch nie zakwestionowała przed Sądem faktu, iż omawiane dokumenty dotyczyły używania znaku R 238 203, oraz że nie zaprzeczyła ona też temu, iż zawierały one dowody dotyczące miejsca, długości okresu i zakresu używania wspominanego znaku towarowego, które to informacje w sposób oczywisty wynikały zresztą z rzeczonych dokumentów.

42 Wreszcie w pkt 114 zaskarżonego wyroku, odnosząc się do argumentu Anheuser-Busch, zgodnie z którym Izba Odwoławcza powinna była oprzeć się na innych rozważaniach, dotyczących między innymi charakteru używania znaku R 238 203 w Niemczech i w Austrii, Sąd orzekł, że wystarczyło wskazać w tym względzie, iż Izba Odwoławcza odwołała się do przykładów reklam Budvar ukazujących „piwo" opatrzone wspomnianym wcześniejszym znakiem. Sąd uznał również, że charakter używania wspomnianego znaku, a mianowicie w stosunku do piwa, wynika zarówno z przykładów reklam, jak i z przedstawionych przez Budvar faktur, oraz że opierając się na wspomnianych fakturach, Izba Odwoławcza w sposób dorozumiany, aczkolwiek stanowczy, ustaliła taki właśnie charakter używania.

43 W konsekwencji Sąd oddalił jako bezzasadny trzeci z zarzutów podniesionych przez Anheuser-Busch.

44 Sąd oddalił zatem skargę o stwierdzenie nieważności w całości.

Żądania stron

45 W odwołaniu Anheuser-Busch wnosi do Trybunału o:

— uchylenie zaskarżonego wyroku oraz

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

46 OHIM i Budvar wnoszą o oddalenie odwołania i obciążenie Anheuser-Busch kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

47 Na poparcie odwołania Anheuser-Busch podnosi trzy zarzuty dotyczące naruszenia, po pierwsze, art. 42 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94 w związku z zasadą 16 ust. 1 i 3 oraz zasadą 20 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego z 1995 r., po drugie, art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 i po trzecie, art. 43 ust. 2 i 3 tego ostatniego rozporządzenia.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego art. 42 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94 w związku z zasadą 16 ust. 1 i 3 oraz zasadą 20 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego z 1995 r.

Argumentacja stron

48 W zarzucie pierwszym Anheuser-Busch podnosi, że dokonana przez Sąd w pkt 78 i 79 zaskarżonego wyroku wykładnia art. 42 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94 jest błędna pod względem prawnym.

49 Jej zdaniem wykładnia ta stoi w wyraźnej sprzeczności z wcześniejszym orzecznictwem Sądu oraz z utrwaloną praktyką OHIM stosowaną przez wiele lat, a dokładniej do momentu skodyfikowania tego orzecznictwa i tej praktyki w zasadzie 19 rozporządzenia wykonawczego z 2005 r.

50 Z wyroków Sądu z dnia 20 kwietnia 2005 r. w sprawie T-318/03 Atomic Austria przeciwko OHIM - Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ), Zb.Orz. s. II-1319, i z dnia 13 września 2006 r. w sprawie T-191/04 MIP Metro przeciwko OHIM – Tesco Stores (METRO), Zb.Orz. s. II-2855, wynika bowiem zdaniem Anheuser-Busch, że Sąd – podobnie jak OHIM – uważał, że jeżeli strona wnosząca sprzeciw jest wezwana do przedstawienia faktów, dowodów i argumentów na poparcie sprzeciwu, ma ona obowiązek dokonania tego w terminie wyznaczonym przez OHIM oraz że ten obowiązek rozciąga się na dowód przedłużenia rejestracji wcześniejszego znaku, jeżeli została ona w tym czasie przedłużona, a taki dowód nie wynika z żadnego dokumentu załączonego do samego sprzeciwu.

51 Utrwalona praktyka OHIM polegająca na wymaganiu, by dowód przedłużenia rejestracji był dostarczany w odpowiednim terminie, doprowadziła do zmiany wytycznych OHIM, a następnie została skodyfikowana w zasadzie 19 ust. 2 lit. a) ppkt ii) rozporządzenia wykonawczego z 2005 r.

52 W tych okolicznościach Sąd, zaniechawszy ustalenia, że Budvar miała obowiązek dostarczenia świadectwa przedłużenia rejestracji znaku R 238 203 w tym samym dniu, w którym przedstawiła fakty, dowody i argumenty na poparcie sprzeciwu, doszedł do błędnego wniosku, że Izba Odwoławcza mogła swobodnie ocenić, czy to świadectwo, przedstawione z opóźnieniem, mogło, lub nie, zostać wzięte pod uwagę.

53 OHIM odpowiada, że ustalenia Sądu są z punktu widzenia prawa zasadne, ponieważ nawet jeżeli na podstawie zasad 16 i 20 rozporządzenia wykonawczego z 1995 r. sam OHIM lub jedna ze stron postępowania w sprawie sprzeciwu może zażądać dowodu przedłużenia prawa wcześniejszego, to nie oznacza to, co zresztą znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Sądu przytoczonym przez Anheuser-Busch, że właściciel tego wcześniejszego prawa ma obowiązek dostarczenia tego świadectwa, nie będąc do tego wezwanym.

54 OHIM przypomina ponadto, że pierwotnie wyznaczony przez OHIM termin do przedstawienia dowodów na poparcie sprzeciwu wniesionego w dniu 28 września 1999 r. upływał w dniu 24 czerwca 2000 r., a rejestracja znaku R 238 203 została przedłużona dopiero najpóźniej w dniu 5 grudnia 2000 r. Wszak żaden z przepisów rozporządzenia wykonawczego z 1995 r. nie wymaga dowodu na okoliczność przyszłą, w tym wypadku dowodu wspomnianego przedłużenia. Nawet jeżeli pierwotnie wyznaczony termin został następnie odroczony do dnia 26 lutego 2002 r., Wydział Sprzeciwów nie zażądał w sposób wyraźny, by w tym terminie został mu przedłożony dowód przedłużenia rejestracji.

55 Budvar podnosi, że sprzeciw został złożony wraz z załącznikami, które zawierały szczegółowe dokumenty uzasadniające oraz pewną liczbę dowodów, wśród których znajdowało się świadectwo rejestracji znaku R 238 203 wykazujące ważność tego znaku w dniu wniesienia sprzeciwu. Tak więc dochowała ona swego obowiązku „przedstawienia faktów, dowodów i argumentów na poparcie sprzeciwu" i po wniesieniu sprzeciwu nie ciążył na niej obowiązek przedstawienia świadectwa przedłużenia rejestracji.

Ocena Trybunału

56 W zarzucie pierwszym Anheuser-Busch utrzymuje zasadniczo, że wbrew temu, co orzekł Sąd w pkt 79 zaskarżonego wyroku, z art. 42 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94 w związku z zasadą 16 ust. 1 i 3 oraz zasadą 20 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego z 1995 r. wynika, że strona wnosząca sprzeciw powinna bez wzywania dostarczyć dowód przedłużenia rejestracji wcześniejszego znaku towarowego, którego jest właścicielem i na który powołuje się tytułem art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94, wraz z innymi faktami, dowodami i argumentami przedstawionymi na poparcie sprzeciwu w terminie wyznaczonym przez OHIM na podstawie art. 42 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94, jeżeli takie przedłużenie ma miejsce po dniu wniesienia sprzeciwu, ale przed upływem wspomnianego terminu.

57 W tym zakresie należy stwierdzić, że – jak to orzekł Sąd – ani art. 42 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94, ani zasada 16 ust. 1 i 3 oraz zasada 20 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego z 1995 r. nie precyzują, jakie fakty, dowody i argumenty należy przedstawić na poparcie sprzeciwu w terminie wyznaczonym na podstawie art. 42 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94.

58 W szczególności wspomniane przepisy w żaden sposób nie wskazują na to, by w sytuacji gdy przedłużenie rejestracji wcześniejszego znaku, na który powołano się w sprzeciwie, miało nastąpić po jego wniesieniu, strona wnosząca sprzeciw była zobowiązana dostarczyć dowód takiego przedłużenia bez wzywania i we wspomnianym terminie.

59 Ponadto i w każdym razie wbrew temu, co utrzymuje Anheuser-Busch, taka wykładnia nie wynika ani z orzecznictwa Sądu, w szczególności nie z ww. wyroków: w sprawie Atomic Austria przeciwko OHIM – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ) i w sprawie MIP Metro przeciwko OHIM – Tesco Stores (METRO), ani z utrwalonej praktyki OHIM stosowanej przed przyjęciem rozporządzenia wykonawczego z 2005 r.

60 W sprawach, w których zostały wydane oba te wyroki Sądu, OHIM w sposób wyraźny wezwał stronę wnoszącą sprzeciw do przedstawienia dowodu przedłużenia rejestracji wcześniejszych znaków towarowych w terminie wyznaczonym na podstawie art. 42 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94, o ile takie przedłużenie miało nastąpić przed upływem wyznaczonego terminu. W sporach tych rozpatrywana kwestia nie dotyczyła zatem tego, czy na stronie wnoszącej sprzeciw ciąży obowiązek przedstawienia takiego dowodu bez wzywania. Takie pytanie nasuwa się natomiast w niniejszej sprawie, ponieważ bezsporne jest, że w tym wypadku OHIM nie wezwał wyraźnie strony wnoszącej sprzeciw do dostarczenia takiego dowodu.

61 Ponadto w ww. wyroku w sprawie Atomic Austria przeciwko OHIM – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ) Sąd orzekł, że nawet w przypadku wyraźnego żądania przedstawienia dowodu przedłużenia wcześniejszego znaku towarowego w trybie art. 42 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94, OHIM nie mógł oddalić sprzeciwu z powodu nieprzedstawienia takiego dowodu.

62 W pkt 40 ww. wyroku w sprawie Atomic Austria przeciwko OHIM – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ) Sąd orzekł bowiem, że stronie wnoszącej sprzeciw przysługuje wolny wybór co do tego, jakie dowody uzna za

stosowne przedstawić OHIM na poparcie sprzeciwu, oraz że OHIM jest zobowiązany do zbadania wszystkich przedstawionych mu okoliczności, aby móc stwierdzić, czy w rzeczywistości stanowią one dowód rejestracji lub zgłoszenia wcześniejszego znaku towarowego, przy czym nie może on z góry odrzucić danego rodzaju dowodu jako niedopuszczalnego z powodu jego formy. Ponadto w pkt 46 tego wyroku Sąd stwierdził, że wypisy z rejestru znaków towarowych załączone do sprzeciwu umożliwiały, po pierwsze, określenie terminu wygaśnięcia ochrony wcześniejszych znaków towarowych i po drugie, pozwalały również wywnioskować, że cztery z pięciu wcześniejszych znaków towarowych były ważne w chwili wydania decyzji przez Izbę Odwoławczą.

63 W pkt 46 ww. wyroku w sprawie MIP Metro przeciwko OHIM – Tesco Stores (METRO) Sąd orzekł natomiast, że w przypadku nieprzedstawienia przez stronę wnoszącą sprzeciwu dowodu przedłużenia rejestracji wcześniejszego znaku towarowego, do czego została wezwany przez OHIM na podstawie art. 42 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94, urząd ten podwójnie dopuścił się błędu z punktu widzenia prawa, stwierdzając, po pierwsze, że wygaśnięcie ochrony wcześniejszego znaku towarowego przed wydaniem przez Wydział Sprzeciwów decyzji w przedmiocie sprzeciwu nie może być brane przez niego pod uwagę, a po drugie, że Wydział Sprzeciwów nie ma uprawnienia do żądania informacji dotyczących przedłużenia rejestracji wcześniejszego znaku towarowego po dniu pierwotnego przedłożenia dowodów.

64 Wbrew twierdzeniom Anheuser-Busch i niezależnie od wszystkiego nie można także dopatrzyć się tego, by przed przyjęciem rozporządzenia wykonawczego z 2005 r. OHIM w swej utrwalonej praktyce wymagał od strony wnoszącej sprzeciw dostarczenia bez wzywania dowodu przedłużenia rejestracji wcześniejszego znaku towarowego wraz z innymi faktami, dowodami i argumentami na poparcie sprzeciwu, które winny były zostać przedstawione w terminie wyznaczonym w tym celu przez OHIM na podstawie art. 42 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94.

65 W tym zakresie należy stwierdzić, że w decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 9 lipca 2003 r., której dotyczył spór zakończony ww. wyrokiem w sprawie Atomic Austria przeciwko OHIM – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ), owa Izba Odwoławcza oddaliła sprzeciw z powodu nieprzedstawienia w wyznaczonym terminie dowodu przedłużenia rejestracji wcześniejszych

znaków towarowych, zaznaczając jednak, że strona wnosząca sprzeciw została do tego wezwana w sposób jasny i jednoznaczny w nocie załączonej do pisma skierowanego do niej przez OHIM na podstawie art. 42 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94.

66 Natomiast w decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 23 maja 2004 r., której dotyczył spór zakończony ww. wyrokiem w sprawie MIP Metro przeciwko OHIM – Tesco Stores (METRO), Izba Odwoławcza uwzględniła odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów, na mocy której sprzeciw został oddalony z takim uzasadnieniem, że strona wnosząca sprzeciw zaniechała przedstawienia dowodu przedłużenia rejestracji wcześniejszego znaku towarowego, chociaż została do tego wezwana. Izba Odwoławcza stwierdziła, że w dniu wniesienia sprzeciwu i nawet w dniu skierowania wezwania do przedstawienia dowodów wcześniejsze prawo było wciąż ważne i w rezultacie strona wnosząca sprzeciw nie musiała dowodzić przedłużenia rejestracji znaku, którego była właścicielem.

67 Z powyższego wynika również, że wbrew temu, co utrzymuje Anheuser-Busch, nie można też twierdzić, iż postanowienia zasady 19 ust. 2 i 4 rozporządzenia wykonawczego z 2005 r. mogą być brane pod uwagę w niniejszej sprawie tylko z tego względu, że stanowią one po prostu kodyfikację dokonanej przez Sąd według ustalonej praktyki OHIM wykładni art. 42 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94, jak również zasady 16 ust. 1 i 3 oraz zasady 20 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego z 1995 r.

68 W każdym razie nawet jeżeli wspomniane przepisy rozporządzenia wykonawczego z 2005 r. nakładają obecnie na stronę wnoszącą sprzeciw, w pewnych granicach,

wyraźny obowiązek przedstawienia dowodu przedłużenia rejestracji wcześniejszego znaku towarowego w terminie, o którym mowa w art. 42 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94, to stanowią one w tym zakresie uściślenie ogólnej zasady przewidzianej przez ten ostatni przepis, mający na celu wzmocnienie pewności prawnej dla przedsiębiorców występujących w toczących się przed OHIM postępowaniach w sprawie sprzeciwu. W tych okolicznościach należy zgodzić się z tym, co Sąd słusznie orzekł w pkt 76 zaskarżonego wyroku, a mianowicie, że nowe normy ustanowione w rzeczonym rozporządzeniu wykonawczym nie mogą być stosowane w niniejszym sporze z mocą wsteczną.

69 W rezultacie należy uznać, że z punktu widzenia prawa nie można dopatrzyć się błędu w zawartym w pkt 79 zaskarżonego wyroku stwierdzeniu Sądu, którego dokonał, powołując się zresztą na pkt 41 ww. wyroku w sprawie MIP Metro przeciwko OHIM – Tesco Stores (METRO), że z brzmienia zasady 16 w związku z zasadą 20 rozporządzenia wykonawczego z 1995 r. wynika, iż OHIM może wezwać stronę wnoszącą sprzeciw do przedstawienia dowodu przedłużenia rejestracji wcześniejszego znaku towarowego, jeżeli data jej wygaśnięcia przypada po dniu wniesienia sprzeciwu, oraz że z przepisów tych nie wynika, jakoby strona wnosząca sprzeciw miała obowiązek przedstawienia takiego dowodu, nie będąc do tego wezwaną.

70 Należy dodać, co zresztą Sąd orzekł w pkt 41–46 ww. wyroku w sprawie MIP Metro przeciwko OHIM – Tesco Stores (METRO), że przyznane w ten sposób OHIM uprawnienie do żądania dowodu przedłużenia rejestracji wcześniejszego znaku towarowego może również zostać wywiedzione z art. 76 rozporządzenia nr 40/94.

71 Z powyższego wynika, że pierwszy zarzut odwołania należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94

Argumentacja stron

72 W zarzucie drugim Anheuser-Busch nie zgadza się ze stwierdzeniem Sądu, że Izba Odwoławcza mogła wziąć pod uwagę świadectwo przedłużenia rejestracji bez skorzystania z uprawnień dyskrecjonalnych przysługujących jej na podstawie art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 i potwierdzonych wyrokiem z dnia 13 marca 2007 r. w sprawie C-29/05 P OHIM przeciwko Kaul, Zb.Orz. s. I-2213, pkt 43.

73 Uznając, że świadectwo przedłużenia rejestracji zostało przedstawione w wyznaczonym terminie oraz że art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 nie miał w tym przypadku zastosowania, Sąd naruszył nie tylko zasady procesowe dotyczące przedstawiania materiału dowodowego w wyznaczonych terminach w toczących się przed OHIM postępowaniach w sprawie sprzeciwu – argument podnoszony w ramach zarzutu pierwszego, ale także sam wspomniany powyżej art. 74 ust. 2 tego rozporządzenia.

74 OHIM podnosi, że zważywszy na to, iż Budvar nie była związana żadnym szczególnym terminem do przedstawienia dowodu przedłużenia rejestracji znaku R 238 203, art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 nie mógł znaleźć zastosowania w niniejszej sprawie i Izba Odwoławcza nie musiała zatem korzystać z przewidzianych w nim uprawnień dyskrecjonalnych.

75 Budvar utrzymuje, że w niniejszej sprawie nie można mówić o „opóźnionym przedstawieniu dowodu", ponieważ strona wnosząca sprzeciw nie ma obowiązku dostarczenia świadectwa przedłużenia rejestracji w jakimkolwiek konkretnym terminie. Przed rozstrzygnięciem sprzeciwu OHIM powinien zbadać z urzędu, czy prawa, na które powołano się w sprzeciwie, są ważne. Moment, w którym strona wnosząca sprzeciw przedkłada OHIM świadectwo przedłużenia rejestracji wcześniejszego znaku, którego jest właścicielem, lub kwestia, czy faktycznie dostarczyła ona takie świadectwo, nie ma tutaj znaczenia.

Ocena Trybunału

76 W drugim z podniesionych zarzutów Anheuser-Busch podnosi, że Sąd naruszył prawo, orzekając w pkt 71 zaskarżonego wyroku, że nie można było uznać, by w zaskarżonej decyzji doszło do naruszenia art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 w zakresie dotyczącym dopuszczenia świadectwa przedłużenia rejestracji wcześniejszego znaku towarowego.

77 Z uwagi na to, że według Anheuser-Busch wspomniane świadectwo nie zostało przedstawione w terminie wyznaczonym przez OHIM na podstawie art. 42 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94, wydaje się, że jej zdaniem chodzi tutaj o dowód, który nie został dostarczony w odpowiednim terminie w rozumieniu art. 74 ust. 2 tego rozporządzenia. W konsekwencji w przekonaniu Anheuser-Busch OHIM mógł uwzględnić to świadectwo wyłącznie w drodze skorzystania z przyznanego mu w tym przepisie w tym celu uprawnienia do odrzucenia dowodów, które nie zostały przedstawione w odpowiednim terminie. Tymczasem w niniejszej sprawie OHIM nie skorzystał z tego uprawnienia, ponieważ błędnie uznał, że ów dowód został przedstawiony w odpowiednim terminie.

78 W tym zakresie należy przypomnieć, że z pkt 69 niniejszego wyroku wynika, iż z punktu widzenia prawa nie można dopatrzyć się błędu w stwierdzeniu Sądu, zgodnie z którym w niniejszej sprawie strona wnosząca sprzeciw nie była zobowiązana do dostarczenia dowodu przedłużenia rejestracji znaku R 238 203 w terminie wyznaczonym na podstawie art. 42 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94.

79 Jako że świadectwo przedłużenia rejestracji zostało przedstawione w odpowiednim terminie, Sąd słusznie orzekł, że OHIM nie miał potrzeby korzystania z uprawnień przyznanych mu na mocy wspomnianego art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94, aby uwzględnić ten dowód.

80 W konsekwencji drugi zarzut odwołania należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego naruszenia art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 40/94

Argumentacja stron

81 W zarzucie trzecim Anheuser-Busch podnosi, że Sąd naruszył art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 40/94, ponieważ orzekł, że dostarczone przez Budvar na poparcie sprzeciwu dowody używania znaku R 238 203 były wystarczające.

82 Zdaniem Anheuser-Busch dostarczony przez Budvar dowód wykazuje prawie wyłącznie używanie innego znaku towarowego, a mianowicie znaku nr 674 530, zawierającego zapisane w sposób stylizowany określenie „Budweiser Budvar". Tymczasem ten ostatni znak nie był rozpatrywany ani przez Izbę Odwoławczą, ani przez Sąd, w związku z czym nie stanowi prawa wcześniejszego wobec znaku towarowego, dla którego dokonano zgłoszenia.

83 Z pkt 81–86 wyroku z dnia 13 września 2007 r. w sprawie C-234/06 P Il Ponte Finanziaria przeciwko OHIM, Zb.Orz. s. I-7333 wynika w jej przekonaniu natomiast, że dowód używania zarejestrowanego znaku towarowym nie może jednocześnie stanowić dowodu używania innego zarejestrowanego znaku towarowego. A zatem Sąd powinien był zbadać możliwość zastosowania tej zasady w niniejszym przypadku.

84 Anheuser-Busch uważa, że Sąd powinien był przeprowadzić to badanie, ponieważ utrzymywała ona, że dokumenty dostarczone w charakterze materiału dowodowego przez Budvar nie spełniały wymogów ustanowionych w art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 40/94, i podważyła te dowody zwłaszcza w odniesieniu do charakteru używania omawianego znaku, czyli sposobu, w jaki był on ukazywany na samych towarach.

85 W rezultacie zdaniem Anheuser-Busch Sąd błędnie stwierdził w pkt 112 zaskarżonego wyroku, że nie kwestionowała ona okoliczności, iż dokumenty te dotyczyły również używania znaku R 238 203.

86 OHIM podnosi na wstępie, że zarzut trzeci jest niedopuszczalny z dwóch powodów.

87 Po pierwsze, chodzi tutaj o nowy zarzut zmieniający przedmiot sporu poddanego pod rozstrzygnięcie Sądu, podczas gdy przedstawienie takiego nowego zarzutu jest zakazane przez art. 113 § 2 i art. 116 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, zważywszy na to, że dokonywana przez Trybunał kontrola ogranicza się do odpowiedzi udzielonych przez Sąd na podnoszone przed nim zarzuty.

88 Zarzut ten jest niedopuszczalny tym bardziej, że w chwili wniesienia przez Anheuser-Busch skargi do Sądu wyrok Sądu będący przedmiotem odwołania w postępowaniu zakończonym ww. wyrokiem w sprawie Il Ponte Finanziaria przeciwko OHIM był już opublikowany, a zatem nic nie stało na przeszkodzie temu, by spółka ta podniosła tego rodzaju zarzut w swej skardze.

89 Po drugie, z zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd zadbał o to, by wskazać, że dowody przedstawione prze Budvar świadczą o używaniu określenia „budweiser" „w różnych postaciach". Natomiast Sąd absolutnie nie zasugerował, że używanie znaku R 238 203 zostało ustalone na podstawie dowodów dotyczących znaku nr 674 530. Gdyby Sąd tak uczynił, to poruszyłby kwestię stosowania w niniejszej sprawie art. 15 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 40/94.

90 Wyciągnięty przez Sąd z przedstawionych przez Budvar dowodów wniosek, a mianowicie, że potwierdzają one rzeczywiste używanie znaku R 238 203, w tym również w postaci słowa, stanowi zresztą ustalenie o charakterze faktycznym, które nie podlega kontroli Trybunału.

91 Następnie, nawet gdyby założyć, że ów zarzut jest dopuszczalny, OHIM podnosi, że w każdym razie nie jest on zasadny, ponieważ opiera się na przeinaczonych okolicznościach faktycznych.

92 Wreszcie zasada ustanowiona przez Trybunał w ww. wyroku w sprawie Il Ponte Finanziaria przeciwko OHIM nie mogłaby znajdować zastosowania w niniejszej sprawie, jako że jej okoliczności wykluczają jakąkolwiek analogię. Zasada ta ma zastosowanie wyłącznie wtedy, gdy strona wnosząca sprzeciw powołuje się skutecznie na dwa różne znaki towarowe i oba te znaki objęte są wymogiem przedstawienia dowodu używania. A zatem jest ona stosowana tylko wtedy, gdy istnieje ryzyko, że dowód używania jednego znaku towarowego może służyć do obejścia odmowy uwzględnienia drugiego znaku w danym postępowaniu w sprawie sprzeciwu.

93 W niniejszej sprawie tak jednak nie jest, ponieważ znak nr 674 530, zawierający zapisane w sposób stylizowany określenie „Budweiser Budvar", nie stanowi wcześniejszego prawa i nie mógłby zostać podniesiony w postępowaniu w sprawie sprzeciwu.

94 Budvar utrzymuje, że fakt, iż przedstawione przez nią dowody wyraźnie wskazywały na charakter używania znaku towarowego, a mianowicie, że był on używany dla piwa, został potwierdzony zarówno przez OHIM, jak i przez Sąd.

95 Budvar zwraca uwagę, że dostarczyła dokumenty dowodzące używania znaku R 238 203, ponieważ znak ten pojawiał się przynajmniej na rozpatrywanych towarach, czyli piwie, w reklamie, której przykłady przedstawiła. Okoliczności te zostały uwzględnione w pkt 110–115 zaskarżonego wyroku.

96 Ponadto w niniejszej sprawie nie można powoływać się na ww. wyrok w sprawie Il Ponte Finanziaria przeciwko OHIM, ponieważ dotyczył on kwestii, czy dowód używania jednego znaku towarowego może służyć jako dowód używania innego znaku towarowego, podczas gdy w niniejszym przypadku dowód rzeczywistego używania znaku R 238 203 został jak najbardziej dostarczony przez wnoszącego sprzeciw za pomocą różnych dokumentów wykazujących używanie określenia „budweiser" w związku z piwem.

Ocena Trybunału

97 W zarzucie trzecim Anheuser-Busch kwestionuje zasadniczo zasadność odmowy przez Sąd stwierdzenia nieważności spornej decyzji na tej podstawie, że w świetle wymogów ustanowionych w art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 40/94 dokumenty przedstawione przez Budvar nie były wystarczające, by wykazać rzeczywiste używanie znaku R 238 203.

98 Zdaniem Anheuser-Busch zaskarżony wyrok narusza w tym zakresie prawo, ponieważ omawiane dokumenty wykazują zasadniczo używanie innego znaku towarowego, a mianowicie znaku nr 674 530, który jednak nie był brany pod uwagę przez Izbę

Odwoławczą z tego względu, że nie stanowił on prawa wcześniejszego w rozumieniu art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94. Z ww. wyroku w sprawie Il Ponte Finanziaria przeciwko OHIM, a w szczególności z pkt 86 tego wyroku, wynika natomiast, że dowód używania jednego zarejestrowanego znaku towarowego nie może stanowić jednocześnie dowodu używania innego zarejestrowanego znaku towarowego na tej podstawie, że ten ostatni znak miałby być nieznacznie różniącym się wariantem pierwszego znaku.

99 Jednakże, jak słusznie zauważył OHIM, Anheuser-Busch podnosi zarzut, który nie został wysunięty we wniesionej do Sądu na sporną decyzję skardze.

100 Mamy tutaj zatem do czynienia z nowym zarzutem, który rozszerza przedmiot sporu i dlatego nie może zostać podniesiony po raz pierwszy na etapie odwołania (zob. w szczególności wyrok z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie C-16/06 P Les Éditions Albert René przeciwko OHIM, Zb.Orz. s. I-10053, pkt 125).

101 Należy bowiem zauważyć, że w pkt 110 i 112 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że Anheuser-Busch nie kwestionowała tego, iż omawiane dokumenty mogły odnosić się do używania znaku R 238 203. W pkt 114 zaskarżonego wyroku Sąd wskazał, że Anheuser-Busch twierdziła przed nim, iż Izba Odwoławcza powinna była oprzeć się na innych rozważaniach, dotyczących między innymi charakteru używania tego znaku w Niemczech i w Austrii.

102 Z powyższego wynika, że Sąd uznał, iż przedmiot sporu, który został poddany pod jego rozstrzygnięcie, obejmował wyłącznie zagadnienie, czy omawiane dokumenty wystarczyły do ustalenia rzeczywistego używania znaku R 238 203, a zawłaszcza charakteru tego używania, i nie dotyczył kwestii, czy dokumenty te odnosiły się do używania tego znaku, czy innego znaku towarowego, na który również powoływała się strona wnosząca sprzeciw, ale który został wykluczony przez OHIM w toku postępowania w sprawie sprzeciwu.

103 W rezultacie Sąd ograniczył się w pkt 114 zaskarżonego wyroku do udzielenia odpowiedzi na wysunięte w postępowaniu przed nim argumenty dotyczące pierwszego z tych zagadnień i nie odniósł się do drugiej kwestii, która zresztą nie była poruszana w zawisłym przed nim postępowaniu.

104 W postępowaniu przed Trybunałem Anheuser-Busch podnosi, że ta ostatnia kwestia została poruszona w skardze do Sądu, zwłaszcza w zarzucie trzecim.

105 Jednakże już z samego brzmienia pkt 110, 112 i 114 zaskarżonego wynika, że Sąd w żaden sposób nie naruszył zakresu tego zarzutu.

106 Ponadto argumentacja, zgodnie z którą dostarczone przez Budvar dowody dotyczyły używania innego znaku towarowego niż ten, który jako jedyny został wzięty pod uwagę przez Izbę Odwoławczą, nie wykazuje wystarczającego związku z podniesionym przed Sądem zarzutem trzecim, zgodnie z którym dowody te nie spełniały wymogów koniecznych do tego, by można było stwierdzić, że wcześniejszy znak był rzeczywiście używany, a w rezultacie takiej argumentacji nie można uznać za zwykłe rozwinięcie zarzutu trzeciego.

107 Argumentacja ta dotyczy bowiem pkt 81–86 ww. wyroku w sprawie Il Ponte Finanziaria przeciwko OHIM, dotyczących zarzutu trzeciego, opartego na art. 15 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 40/94, podczas gdy podniesiony przez Anheuser-Busch przed Sądem zarzut trzeci jest oparty na art. 43 ust. 2 i 3 tego rozporządzenia.

108 W każdym razie przedmiot tej argumentacji różni się od zagadnienia poruszonego w trzecim zarzucie skargi o stwierdzenie nieważności, ponieważ argumentacja ta nie dotyczy zakwestionowania faktu handlowego wykorzystania wcześniejszego znaku towarowego, tylko porusza kwestię, czy dane dowody są związane raczej z jednym, a nie z drugim znakiem towarowym.

109 Trzeci zarzut odwołania należy zatem odrzucić jako niedopuszczalny.

110 Z powyższego wynika, że żaden z trzech zarzutów podniesionych przez Anheuser-Busch na poparcie odwołania nie może zostać uwzględniony, a zatem odwołanie to należy w części odrzucić i w części oddalić.

W przedmiocie kosztów

111 Zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu postępowania, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 118 regulaminu postępowania, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ OHIM i Budvar wniosły o obciążenie Anheuser-Busch kosztami postępowania, a ta ostatnia przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

1) Odwołanie zostaje w części odrzucone i w części oddalone.

2) Anheuser-Busch Inc. zostaje obciążona kosztami postępowania.

Podpisy